

עליו בידו. זה שכתבוב ביד כל אדם יחתום. ובידו כללם חתומים לדון אונטו (באותו "א"בוח) העולם על הראשונים ועל האחרונים, על חדשים ועל ישנים, לא נשפה אחד מהם. וזה שכתבוב לדעת כל אנשי מעשה. וכל אותם המעשימים שעה בעולם הנה בגוף ורוח, כך גם נוון חשבון בגוף ורוח טעם יצא מן העולם בא ראה פמה הרשעים קשי ערך בעולם הנה, כך גם אפלו בשעה שרוזים יצא מון העולם הנה הם קשי ערך. משום כך אשורי האיש שלומד בעולם הנה את דרכיו הקדוש ברוך הוא כדי ללכת בהם. והרשע, אף על פי שמסתכל באלו (נו"א שמשתדל עמו) הצדיקים, מנסה ערך ולא רוצה ללמד. ומשום כך יש לצדק להחזיק בו. ואף על גב שהרשע מנסה ערך הוא, לא יעוז אותו, ויש לו להחזיק בידו ולא יעוז אותו. כי אם יעוז אותו, ילה ויחריב את העולם.

בא ראה מאליישע שדחה את גיחוי. וכן באברהם - כל פעם שלוט היה עמו, לא החחר עמו הרשעים. בין שנפרדר מפנו, מה כתוב? ויבחר לו לוט את כל כפר מירדן. וכתווב ויאהן עד סדום. מה כתוב אחר כך? ואנשי סדום רעים וחטאיהם לה' מאד. אמר רבי אבא, זה שאמרת וילך אברם ולא כתוב ויצא אברם - זה יפה. אבל בסוף הפסוק מה כתוב? בצתתו מחרן. אמר רבי אלעזר, כתוב מחרן, והיציאה ההייה הארץ מולדתו היתה בראשונה.

ויה אברם את שרי אשתו. מה זה ויה? אלא משך אמתה בדרכם נעלמים, משום שאין רשות לאדם להוציא את אשתו

ולבסוף הוא חתים עליה בידיה, אך הוא דכתיב ביד כל אדם יחתום, ובידיה כלחו חתמים למדין ליה (במהו ר"א בהא) עלמא על קדמאי ועל בתראי על חדתי ועל עתקי לא אתנשי חד מניחו, אך הוא דכתיב לדעת כל אנשי מעשה. וכל אנון עובדין דעבד בהאי עלמא בגופא ורוחא hei נמי יהיב חושבנא בגופא ורוחא עד לא יפוק מעלה. היא חי, כמה דחיביא אקי קידל בהאי עלמא hei נמי אפלו בשעתא דבעי לנפקא מהאי עלמא אקי קידל. בגין כך זפאה הוא בר נש דיליף בהאי עלמא ארחו דקדשא בריך הוא בגין למיחך בהו. וחיבא אף על גב דאסfell ביהני (נו"א רاشתל לחרי) צדיקיא אקי קידל ולא בעי למילך. ובгинז כך אית ליה לצדיקא למתוך ביתה ואף על גב דחיבא אקי קידל הוא לא ישובק ליה ואית ליה לאתקפה בידיה ולא ישובק ליה, די.

ישובק ליה יהך ויחריב עלמא.

היא חי, מן אלישע דדחה לגחי. וכן באברהם כל זמנא דקהה לוט בהריה לא אתחבר בהרי רשייעיא, פיון דאתפרש מגיה מה כתיב ויבחר לו לוט את כל כפר הירדן, וכתיב ויאהן עד סדום. מה כתיב בתיריה ואנשי סדום רעים וחטאיהם ליה מאד.

אמר רבי אבא hei דאמרת וילך אברם ולא כתיב ויצא אברם שפיר הוא. אבל סופא דקרא מה כתיב בצתתו מחרן. אמר רבי אלעזר מולדתו הות בקדמיה:

ויה אברם את שרי אשתו. מהו ויה, אלא אמר שיך לה במלוי מעלייתא, בגין דלית ליה רשי לבר נש לאפקא אתמיה למיחך